

[Undervisningsministeren.]

meldingsblanketterne og påførte dem en bagsidetekst med opfordring til eksamensboykot.

Tilmeldingsfristen, der var fastsat til den 5. april, udsættes af rektoratet til den 20. april. Den 9. april indkalder aktionsgruppen til drøftelse. Der forelægges ingen konkrete krav, blot en konstatering af, at man ikke ønskede at gå til eksamen efter overgangsordningen. Det eksterne rektorat opfordrer senere studenterne til at være konkrete.

Ved udløbet af den nye frist, den 20. april, forevises tilmeldingsblanketterne i underskrevet stand fra eksamenskontoret, hvorefter de deponeres i studenterrådets pengeboks, og der afleveres et 9 punkts krav til rektoratet. På dette grundlag føres der forhandlinger mellem rektoratet og studenterne, og resultatet udformes sammen med 2 studerende. Men det forkastes umiddelbart derefter af de øvrige studenterrepræsentanter. Der forhandles igen i ugen fra den 20.-26. april, men uden resultat, fordi studenterne ikke vil underkaste sig de indholdsmæssige eksamenskrav i overgangsordningen og i virkeligheden ikke ønsker at nå frem til et resultat. Dette resulterer da til slut i, at de 200 aktionerende studenter bortvises fra centret ved skrivelse udsendt den 27. april.

Det er blevet bestridt, at det eksterne rektorat havde hjemmel til at effektuere bortvisningen, relegationen, af de godt 200 studerende, bl.a. under henvisning til at de studerende jo efter bekendtgørelsen havde ret til at vente endnu $\frac{1}{2}$ år med at gå til eksamen. Men bekendtgørelsen har intet med bortvisningen at gøre, fordi bortvisningen var begrundet i en erklæret fælles eksamensboykot under henvisning til utilfredshed med de lovligt givne regler for overgangsordningen. Én ting er nemlig, at den enkelte studerende med sine individuelle bevæggrunde kan vente med at gå til eksamen til sidste frist, en helt anden ting er, at man i samlet trop nægter at gå til eksamen efter de givne regler som en protest mod reglerne.

Afslutningen på affæren omkring eksamensboykotten på Roskilde universitetscenter blev som bekendt lykkelig. De studerende accepterede i forgårs eksamensovergangsordningen, efter at de igen havde drøf-

tet dens praktiske tilrettelæggelse med det eksterne rektorat. Bortvisningen kunne hæves, de studerende afleverede deres eksamenstilmeldinger.

Under forløbet mellem den 21. april og den 3. maj er det eksterne rektorat såvel som jeg skiftevis blevet bebrejdet for stor hårdhed og for stor eftergiveness over for de studerende. Der er derfor grund til at præcisere, at ledetråden i det eksterne rektorats handlinger har været, at bekendtgørelsens og eksamensovergangsordningens bestemmelser skulle overholdes, men at man i øvrigt var villig til på ethvert område at drøfte eksamensordningens administration. Jeg tror, at enhver, som sætter sig ind i de bestemmelser vedrørende eksamensovergangsordningens administration, som er kommet ud af drøftelserne mellem rektoratet og de studerende, vil komme til det resultat, at her er givet, hvad enhver fornuftig universitetsledelse ville give i en tilsvarende situation, hverken mere eller mindre; der er ikke slækket på de faglige krav.

Forklaringen på, at det kunne tage næsten 14 dage at enes med de studerende om en praktisk administrativ ordning, der ikke burde have kostet mere end 2-3 timers drøftelse, er ikke den, at rektoratet lod sig afpresse. Årsagen var den, at de studerende startede med en helt principiel protestholdning over for eksamensovergangsordningen og kun meget langsomt og trin for trin nærmede sig en accept af de givne regler.

For mig er det vigtigt at præcisere, at det gode resultat, man er nået frem til, først og fremmest er det eksterne rektorats fortjeneste. De har gang på gang over for utrolige studenterkrav fastholdt den saglige linje, men været parat til nye forhandlinger for at nå et resultat. Jeg synes, der er grund til stor tilfredshed med rektoratets holdning, dets handlemåde og i sidste omgang dets resultater.

Men uanset dette sidste forløb står det tilbage at besvare nogle spørgsmål i dagens forespørgsler.

Først ønsker jeg atter at bekræfte min holdning over for det pædagogiske eksperiment på RUC. Jeg finder det ikke alene interessant, værdifuldt og avanceret, men jeg ser også i det en mulighed for at få prikket hul på de stive undervisningsformer og uddannelsesordninger, der i stor udstrækning